

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 2. Quid sit perfectum in vniuersùm. Quid perfectio. Et quotuplex.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

QVÆSTIO II.

Quid sit perfectum in vniuersum. Quid perfectio. Et quatuorplex.

- 16 **P**erfectum, si etymologiam species, idem sonat, quod totaliter factum, vt notat S. Th. 1. p. q. 4. art. 1. Quia tamen totaliter factum eo ipso ita est integrum, vt nihil ei desit eorum, quæ ad eius constitutionem pertinent; perfectum dein pro integro, cui nihil in suo genere desit, venit vniuersè usurpandum. Quo sensu dixit Arist. lib. 3. Physic. text. 63. & lib. 5. Metaph. text. 21. *Perfectum esse, cuius nihil est extra.* Potest autem quidpiam integrum esse aut quoad essentialia præcisè, aut etiam quoad partes integrantes, aut insuper quoad accidentia, prout dicebamus q. 1. num. 2. Ceterùm, quia tam malum, quàm bonum, vnumquodque in genere suo, quoad essentialia quidem necessariò est integrum, & potest item integrum esse quoad partes integrantes, & accidentia, scire opus est, id solum, quod integrum est in ratione boni, dici perfectum, non item, quod integrum est in ratione mali. Et quoniam, quantumuis quidpiam ita sit integrum, vt nihil ei desit ex debitis in suo genere, ab aliquo redundante indebito potest malum euadere; idcirco id solum dicitur perfectum, quod & ab omni defectu debitorum, & ab omni redundantià indebitorum immune prorsus est.
- 17 **I**taque perfectum, propriè, & strictè loquendo, id solum venit appellandum, quod in ratione boni ita est in suo genere integrum, & vt aiunt, omnibus numeris absolutum, vt neque desit ei aliquid eorum, quæ ex vna parte sunt illi aliquo modo debita, & ex alià sunt ipsius bonificatiua, siue melioratiua; neque redundet aliquid eorum, quæ sunt ipsius malificatiua, vt sic dicam, seu deterioratiua, atque adeò aliquo modo indebita. Cuius subinde perfecti forma nuncupata perfectio in immunitate ab omni defectu debitorum, & ab omni redundantià debitorum indebitorum posita est. Vnde planè colligitur, perfectum ita strictè sumptum, & perfectionem eius ex genere eorum conceptum esse, qui non suscipiunt magis, & minus: quia neque erit perfectio immunitas à defectu, & à redundantià prædictis, si non sit ab omni; nec maior, quàm ab omni, esse potest. Ex quo rursus fit, vt, stando in istà perfecti, & perfectionis acceptione, nullum ens dici possit esse aut magis, aut minus perfectum, quàm aliud, maioremvè, aut minorem, quàm aliud, perfectionem habere. Comparatis enim e.g. inter se inuicem homine, & equo, vel vnusquisque eorum in suo genere, siue in suà specie (sub genere quippe, vt iam notauimus, semper comprehendimus etiam speciem isto loquendi modo) est prorsus immunis ab omni defectu, & redundantià prædictis, vel alter eorum tantum. Si primum; tam immunis erit ab illis equus in suà specie, quàm homo in suà; & consequenter tam perfectus, & vice versà. Si secundum; qui fuerit immunis, solus erit perfectus, alter verò nequaquam; proindeque neuter eorum aut magis, aut minus perfectus altero dici poterit. Cùm certum sit, conceptus comparatiuos positiuos supponere; atque ita non posse dici vnum extremum esse magis tale, quàm alterum, nisi quando ambo sunt talia.

Quæ cum ita sint; manifestè consequitur, hæc nomina *perfectum*, & *perfectio* in latiori significatiōe usurpari communiter; eum dicitur; vt euenit passim; vnum ens magis perfectum esse, quàm aliud; & vna perfectio maior, quàm alia. Usurpatur autem nomen *perfectum* in istà latiori acceptione pro bono absoluto; pro bono verò relativo non item. Quod constat. Quia entia in se æqualiter, aut inæqualiter bona eo ipso dicuntur æqualiter, aut inæqualiter perfecta; entia verò æqualiter, aut inæqualiter bona alicui subiecto non dicuntur æqualiter, aut inæqualiter perfecta tali subiecto. Nomen verò *perfectio* in istà etiam latiori acceptione bifariam usurpatur. Primò pro bonitate absoluta quæ est forma boni absoluti, & consequenter perfecti latè usurpati pro tali bono. Secundò pro bono respectiuo ad subiectum, quod iuxta diuisionem supra tactam n. 13. talis subiecti melioratiuum, seu perfectiouiū est; eoque iure dici solet perfectio eius.

Ex quibus omnibus concluditur, perfectum duplex esse. Aliud strictum, quod est bonum in suo genere integrum modo explicato. Aliud latum, quod est bonum absolutum in vniuersum. Perfectionem autem similiter duplicem esse. Aliam strictam, quæ est integritas, siue formæ perfecti stricti. Aliam latam, & hanc rursus duplicem. Nempe vel bonitatem absolutam, siue formam perfecti lati. Vel bonum respectiuum ad subiectum ipsius subiecti melioratiuum, seu perfectiouiū, dictumque ob id ipsius perfectiōnem.

Est tamen adnotandum primò, redundantiã indebitorum, cuius immunitas requiritur ad perfectum strictum, ad defectum debitorum posse reduci, si contradictoria indebitorum, quæ eo ipso sunt debita, debitis alijs annumerantur. Quo pacto perfectum strictum dicitur compendij causa, quod in ratione boni ita est integrum, vt nullum illi desit ex bonis debitis; siue integrum quoad bonitatem sibi debitam.

Secundò est adnotandum, perfectionem consistentem in bono relativo respectiuo relatum, alias verò duas absolutas dici posse, & distinctionis gratiã debere: sicque aliter perfectio diuidenda veniet primò in relatum, & absolutam; & rursus absolutam in strictam, & latam.

Tertiò, à perfectionibus relatis euadere vnumquodque in se absolute perfectum, æquè, ac à bonis relatis formalibus euadit vnumquodque in se absolute bonum iuxta dicta q. 1.

Quartò, nomina *perfectum*, & *perfectio* pro prædictis tribus conceptibus obiectiuis, vt potest inter se dissimilibus æquiuocè, siue analogicè usurpari, vt in eadem quæst. 1. iam prænotatum est.

Quinto denique, nomen *perfectio* non tantum pro forinã perfecti, sed etiam pro perfectio ipso (præsertim quando illud sumitur pro bono absoluto) saepe usurpari, vt solent abstracta *entitas*, & *quantitas* usurpari pro *ente*, & *quanto*. Cùmque etiam nomen *perfectio* pro bono relativo subiecti perfectiouiū sumatur, prout dictum est; conficitur illud æquiuocè, siue analogicè iam pro bono absoluto, iam pro dicto bono relativo venire usurpandum.